Raad van State

200708112/1.
Datum uitspraak: 25 januari 2008

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/8815 van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, van 25 oktober 2007 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 26 januari 2007 heeft de minister van Justitie (hierna: de minister) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen alsmede geweigerd om hem ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 25 oktober 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem (hierna: de rechtbank), het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 20 november 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen als grieven 1 en 2 is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. In grief 3 klaagt de vreemdeling dat, nu de rechtbank niet heeft beoordeeld of de minister in redelijkheid aan hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, op de voet van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000 heeft kunnen onthouden, zij heeft nagelaten uitspraak te doen over een essentieel onderdeel van het geschil, zodat de uitspraak is gedaan in strijd met artikel 8:69, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb).

2.3. De rechtbank heeft zich beperkt tot een oordeel over de vraag of de minister de aanvraag van de vreemdeling om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd, als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000, terecht heeft afgewezen. De vreemdeling heeft in de gronden van het beroep van 23 maart 2007, ten aanzien van de weigering hem ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als alleenstaande minderjarige vreemdeling te verlenen, betoogd dat de minister niet gemotiveerd is ingegaan op hetgeen hij in de zienswijze met betrekking tot het leeftijdsonderzoek heeft aangevoerd, zodat het besluit volgens hem op dat punt berust op een onvoldoende draagkrachtige motivering. Door niet op deze beroepsgrond in te gaan heeft de rechtbank uitspraak gedaan in

strijd met het bepaalde in artikel 8:69, eerste lid, van de Awb. De grief slaagt.

2.4. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal het beroep van de vreemdeling worden beoordeeld in het licht van de tegen het besluit van 26 januari 2007 in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover die gegeven hetgeen hiervoor is overwogen nog bespreking behoeven.

2.5. De vreemdeling betoogt in zijn zienswijze van 9 oktober 2006, onder verwijzing naar een notitie van het Medisch Advies Kollektief van 3 januari 2006, dat de beoordeling van leeftijdsonderzoek niet juist wordt verricht en de herbeoordeling van zijn leeftijdsonderzoek hierom ongeldig moet worden verklaard.

2.5.1. In het besluit van 26 januari 2007 is door de minister uiteengezet dat en waarom de vreemdeling het resultaat van het ook in zijn procedure verrichte leeftijdsonderzoek ten onrechte in twijfel trekt. De minister wijst in dat verband op de resultaten van het wetenschappelijk onderzoek van de commissie-Dupuis, neergelegd in een eindrapport van deze commissie van 31 januari 2006, waaruit blijkt dat het leeftijdsonderzoek bij alleenstaande minderjarige asielzoekers in Nederland uiterst zorgvuldig wordt uitgevoerd. Door de onderzoeksmethode en de daarbij gebruikte marges wordt voorkomen dat in de Nederlandse praktijk personen ten onrechte als meerderjarig zullen worden aangemerkt en kan worden gesteld dat uiterst zorgvuldig wordt omgegaan met de resultaten van het onderzoek. De minister concludeert op grond hiervan dat de verwijzing naar een notitie van het Medisch Advies Kollektief van 3 januari 2006 geen doel treft.

2.5.2. Gelet op deze motivering bestaat geen grond voor het oordeel dat de minister in het besluit van 26 januari 2007 onvoldoende draagkrachtig heeft gemotiveerd dat hetgeen de vreemdeling in de zienswijze met betrekking tot het leeftijdsonderzoek heeft aangevoerd, niet tot een ander oordeel leidt.

2.6. Aan de hiervoor niet besproken bij de rechtbank voorgedragen beroepsgronden komt de Afdeling niet toe. Over die gronden is door de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin doet zich de situatie voor dat het oordeel over die gronden, dan wel onderdelen van het bij de rechtbank bestreden besluit waarop ze betrekking hebben, onverbrekelijk samenhangt met hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Deze beroepsgronden vallen thans dientengevolge buiten het geding.

2.7. Gezien het voorgaande, zal het beroep tegen het besluit van 26 januari 2007 alsnog ongegrond worden verklaard.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

I. verklaart het hoger beroep gegrond;
II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, van 25 oktober 2007 in zaak nr. 07/8815;
III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, voorzitter, en mr. A.W.M. Bijloos en mr. D. Roemers, leden, in tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar van Staat.

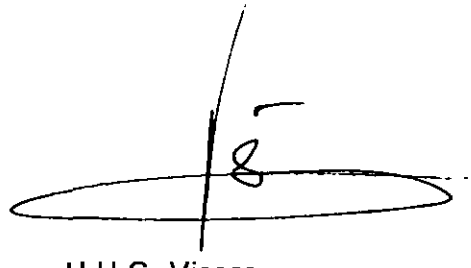
w.g. Parkins-de Vin
voorzitter

w.g. De Vink
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 25 januari 2008

154-501.
Verzonden: 25 januari 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Vreemdelingenkamer

Nevenzittingsplaats Arnhem

Registratienummer: AWB 07/8815
Datum uitspraak: 25 oktober 2007

Uitspraak

Ingevolge artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) in samenhang met artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

inzake

geboren op
v-nummer
van Sierra Leoonse nationaliteit,
eiser,
gemachtigde mr. K. Ross,

tegen

de Staatssecretaris van Justitie,
Immigratie- en Naturalisatiedienst,
verweerder.

Het procesverloop

Bij besluit van 26 januari 2007 heeft verweerder de aanvraag van eiser van 27 augustus 2004 tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd afgewezen en ambtshalve geweigerd een reguliere verblijfsvergunning te verlenen in verband met verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling.

Op 26 februari 2007 heeft eiser beroep ingesteld tegen dit besluit.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken overgelegd en een verweerschrift ingediend.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden ter zitting van 20 september 2007. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. J.H.M. Post.

De beoordeling

1. Ingevolge artikel 8:1, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 8:69 van de Awb, dient de rechtbank het bestreden besluit — de motivering waarop dit besluit berust daaronder begrepen — te toetsen aan de hand van de tegen dat besluit aangevoerde beroepsgronden.

2. Ter staving van zijn asielaanvraag heeft eiser, zakelijk weergegeven, het volgende naar voren gebracht. Het huis van eiser en zijn familie is eind 1998 bezet door rebellen. Regeringssoldaten hebben hun huis gebombardeerd, waarbij eisers ouders, een broer en een zus van hem zijn omgekomen. Eiser is daarna meegenomen door de rebellen. Na twee jaar heeft eiser kunnen ontsnappen, waarna hij is gevlucht naar een vluchtelingenkamp in in Guinee. Eiser had te vrezen voor de burgers en voor de Kamajors.

3. Verweerder heeft de aanvraag afgewezen en heeft daaraan het volgende, kort samengevat, ten grondslag gelegd. Eiser heeft toerekenbaar geen documenten overgelegd ter staving van zijn identiteit, nationaliteit, reisroute en asielrelaas. Daarbij heeft verweerder betrokken dat eiser geen gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen omtrent zijn reisroute heeft afgelegd. Voorts ontbeert het asielrelaas een positieve overtuigingskracht, nu de door eiser opgegeven leeftijd niet strookt met de uitkomsten van het leeftijdsonderzoek en eiser vage en ongerijmde verklaringen heeft afgelegd over de gebeurtenissen na de aanvallen van de rebellen op zijn woonplaats, zijn ontsnapping aan de rebellen en het vluchtelingenkamp. Op grond van het leeftijdsonderzoek gaat verweerder ervan uit dat eiser op 13 november 2001, de datum van zijn asielaanvraag voor bepaalde tijd, reeds meerderjarig was. Gelet op de omstandigheid dat eiser op de dag na de laatste dag van geldigheid van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd meerderjarig was, komt eiser niet in aanmerking voor een reguliere verblijfsvergunning voor bepaalde tijd onder de beperking 'verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling'.

4. Hiermee kan eiser zich niet verenigen en daartoe wordt het volgende, kort samengevat, aangevoerd. Het ontbreken van documenten kan eiser niet worden toegerekend omdat hij niet in de gelegenheid was om nieuwe documenten aan te vragen. Verweerder is niet ingegaan op de documenten die hij heeft overgelegd. Eiser heeft ondermeer een kopie van zijn geboorte-akte overgelegd en heeft aangeboden daarvan het originele exemplaar te overleggen. Een document over zijn nationaliteit is niet noodzakelijk voor de beoordeling omdat verweerder zelf is uitgegaan van eisers Sierra Leoonse nationaliteit. Eisers verklaringen zijn beïnvloed door zijn psychische gesteldheid. Eiser was voor de documenten inzake zijn reisroute afhankelijk van zijn reisagent. Voorts heeft eiser met de geboorte-akte een begin van bewijs gemaakt dat het leeftijdsonderzoek niet juist is. Verweerder heeft onvoldoende gemotiveerd welke verklaringen vaag dan wel summier zijn dan wel ongerijmde wendingen bevatten.

5. De rechtbank overweegt als volgt.

6. Ingevolge artikel 34 van de Vw 2000 kan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd, als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000, van de vreemdeling die, direct voorafgaande aan de aanvraag, gedurende drie, thans vijf, achtereenvolgende jaren rechtmatig verblijf heeft genoten, als bedoeld in artikel 8, onder c, van de Vw 2000 slechts worden afgewezen, indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000, afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 van de Vw 2000 voordoet. Ingevolge artikel 32 eerste lid onder c van die wet kan de verblijfsvergunning voor

bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000, worden ingetrokken, dan wel de aanvraag om verlenging van de geldigheidsduur ervan worden afgewezen indien de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29 van de Vw 2000, is komen te vervallen.

7. Bij besluit van 7 juni 2002 heeft verweerder aan eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd verleend met ingang van 13 november 2001, geldig tot 13 november 2004, op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000. Bij brief van 16 september 2002 van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie aan de Voorzitter van de Tweede Kamer, is het categoriale beschermingsbeleid ten aanzien van Sierra Leone beëindigd. Tussen partijen is dit ook niet in geschil. De grond waarop de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is verleend, artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, is dan ook komen te vervallen.

8. Verweerder heeft vervolgens terecht getoetst of ten tijde van de verlening van de verblijfsvergunning asiel op 7 juni 2002 andere gronden bestonden voor de verlening van een verblijfsvergunning asiel danwel of daarvoor op grond van de huidige feiten en omstandigheden andere gronden bestaan.

9. Ten aanzien van de vraag of van dergelijke gronden sprake was ten tijde van de verlening van de verblijfsvergunning asiel, overweegt de rechtbank als volgt.

10. Op grond van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt bij de beoordeling van de aanvraag (onder andere) betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- en of identiteitsdocumenten dan wel andere documenten heeft overgelegd, tenzij het ontbreken daarvan niet aan hem is toe te rekenen.

11. Verweerder heeft zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het aan eiser is toe te rekenen dat hij niet beschikt over documenten ter staving van zijn identiteit, nationaliteit, reisroute en asielrelaas. Verweerder heeft voorts in redelijkheid kunnen stellen dat van eiser verwacht kan worden dat hij een identiteits- of nationaliteitsdocument had overgelegd. Verweerder heeft in dat verband ter zitting gewezen op de informatie in het algemeen ambtsbericht over Sierra Leone, waaruit blijkt dat in de periode dat eiser daar nog verbleef, in twee plaatsen was begonnen met de uitgifte van deze documenten. Verweerder heeft voorts ten aanzien van de uitspraak van deze rechtbank van 29 april 2003 (AWB 03/20024), waarin was geoordeeld dat de betrokkene geen gelegenheid had gehad om een identiteitskaart aan te vragen, gemotiveerd aangegeven dat eisers achtergronden niet overeenkomen met die van de betrokkene. Verweerder heeft daarom in deze uitspraak geen aanleiding hoeven zien om zijn standpunt ten aanzien van eiser te wijzigen. Eiser heeft in de voornemenprocedure kopieën overgelegd van zijn geboorte-akte, een foto van de plek waar zijn woning heeft gestaan, twee schooldocumenten en een registratiekaart van het vluchtelingenkamp in Guinee. Verweerder heeft over deze documenten terecht overwogen dat ten aanzien van deze documenten, die kopieën betreffen, geen onderzoek naar de authenticiteit kan worden verricht. De rechtbank acht het daarom niet onzorgvuldig dat verweerder de overgelegde documenten niet heeft onderzocht. De omstandigheid dat eiser tijdens het gehoor zou hebben aangeboden om zijn originele geboorte-akte te overleggen, maakt dit niet anders, nu het op de weg van eiser lag om reeds in de aanvraagprocedure het origineel aan te bieden. Verweerder heeft over de overgelegde documenten voorts terecht overwogen dat op deze documenten een pasfoto en/of geboortedatum ontbreekt, zodat deze niet als identiteitsdocument kunnen worden aangemerkt. Ten aanzien van eisers stelling dat hij geen gelegenheid heeft gehad om correcties en aanvullingen te maken op het rapport van het gehoor dat bij het bestreden besluit was meegezonden, overweegt de rechtbank dat er geen rechtsregel is op grond waarvan verweerder eiser hiertoe de

gelegenheid had moeten geven. De omstandigheid dat verweerder ervan is uitgegaan dat eiser de Sierra Leoonse nationaliteit heeft, betekent niet dat eiser ter staving hiervan niet langer een document hoeft te verschaffen. Ten aanzien van de stelling van eiser dat niet aan hem is toe te rekenen dat hij niet in het bezit was van documenten om zijn reisroute te onderbouwen omdat hij in een afhankelijke relatie van zijn reisagent verkeerde, vanwege zijn psychische gesteldheid en de omstandigheid dat hij geen reisdocumenten in zijn bezit heeft gehad, overweegt de rechtbank het volgende. De omstandigheid dat eiser afhankelijk was van zijn reisagent doet niet af aan zijn eigen verantwoordelijkheid voor de onderbouwing - waar mogelijk - van zijn reisrelaas. Het beroep op zijn psychische gesteldheid is door eiser niet onderbouwd met medische gegevens. Voorts heeft verweerder in het besluit terecht aangegeven dat uit de gehoren niet blijkt dat eiser vanwege zijn psychische gesteldheid niet naar behoren heeft kunnen verklaren. Eisers stelling dat hij geen documenten heeft gehad, onder verwijzing naar een uitspraak van deze rechtbank en nevenzittingsplaats van 17 juli 2007 (AWB 07/26620), acht de rechtbank niet aannemelijk, nu eiser, anders dan de vreemdeling op wie de aangehaalde uitspraak betrekking heeft, heeft gereisd met een vliegtuig. Verweerder heeft zich verder in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser evenmin coherente, gedetailleerde en verifieerbare verklaringen heeft afgelegd over de reisroute, waarbij kon worden betrokken dat eiser geen informatie kon verstrekken over zaken als hoe laat het vliegtuig vertrok, met welke luchtvaartmaatschappij hij vloog en in welk land, welke stad en luchthaven hij met het toestel zou zijn aangekomen alsmede of er al dan niet een tussenlanding werd gemaakt.

12. Blijkens de uitspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (verder: de Afdeling) van 27 januari 2003 (JV 2003/103) brengt het toerekenbaar ontbreken van documenten mee dat op voorhand afbreuk is gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Waar verweerder in beginsel het relaas en de daarin gestelde feiten voor waar pleegt aan te nemen, indien de asielzoeker alle hem gestelde vragen zo volledig mogelijk heeft beantwoord en het relaas op hoofdlijnen innerlijk consistent en niet onaannemelijk is en strookt met wat over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is, geldt indien zich een van de omstandigheden als opgesomd in artikel 31, tweede lid, onder a tot en met f, van de Vw 2000 voordoet, een extra voorwaarde. Blijkens de genoemde uitspraak van de Afdeling mogen in dat geval in het relaas geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan.

13. Gelet op het in de vorige rechtsoverweging aangeduide toetsingskader heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het asielrelaas van eiser geen positieve overtuigingskracht heeft. Verweerder heeft daartoe onder meer van belang kunnen achten dat de door eiser bij zijn aanvraag opgegeven leeftijd in het geheel niet strookt met de uitkomst van het leeftijdsonderzoek, dat eiser niet aannemelijk heeft verklaard over zijn verblijf in zijn woonplaats na de aanvallen van de rebellen, dat eiser de gelegenheid had om te ontsnappen gelet op zijn positie als 'arts', dat eiser niets heeft kunnen verklaren over de organisatie die de leiding had van het vluchtelingenkamp en waarom de blanke man in het vluchtelingenkamp hem heeft geholpen. Anders dan eiser stelt, heeft verweerder in de overgelegde kopie van eisers geboorte-akte, geen reden tot twijfel aan de juistheid van het leeftijdsonderzoek hoeven zien. Uit de uitspraak van deze rechtbank van 12 maart 2001 (AWB 01/8036) waarnaar eiser in dit verband verwijst, blijkt niet dat door verweerder in die zaak een leeftijdsonderzoek was verricht. De situatie van eiser is reeds daarom niet vergelijkbaar met de situatie van de vreemdeling in de genoemde uitspraak. Verweerders standpunt dat het vreemd is dat en hoe de militairen wisten dat de rebellen in het huis van eiser woonden, volgt de rechtbank niet. Gelet op de hiervoor reeds genoemde aspecten in eisers relaas waarop verweerder vaagheden en

ongerijmde wendingen heeft vastgesteld, doet dit echter niet af aan verweerders oordeel over de ongeloofwaardigheid.

14. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder het asielrelaas van eiser in redelijkheid niet aannemelijk heeft kunnen achten. Verweerder heeft dan ook ten tijde van de verlening van de verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 terecht geen grond aanwezig geacht om eiser een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b en c, van de Vw 2000 te verlenen.

15. Ten aanzien van de vraag of op grond van de huidige feiten en omstandigheden, gronden bestaan voor de verlening van een verblijfsvergunning asiel overweegt de rechtbank dat van dergelijke omstandigheden niet is gebleken.

16. Ten slotte heeft eiser een beroep gedaan op het vertrouwensbeginsel. Eiser heeft zich daarbij op het standpunt gesteld dat hij, gelet op de lange termijn die verweerder heeft genomen om een besluit te nemen en het feit dat zijn verblijfsvergunning niet werd ingetrokken op het moment dat het categoriale beschermingsbeleid werd afgeschaft, er op mocht vertrouwen dat hem een verblijfsvergunning zou worden verleend. De rechtbank volgt eiser hierin niet. De enkele omstandigheid dat verweerder niet binnen de daartoe geldende beslistermijn een beslissing op de aanvraag heeft genomen, leidt niet tot het oordeel dat eiser er op mocht vertrouwen dat hem een verblijfsvergunning zou worden verleend. Door verweerder zijn immers geen concrete toezeggingen gedaan waaraan eiser dit vertrouwen zou hebben mogen ontlenen.

17. Derhalve is het beroep ongegrond. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

De beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

VERZONDEN OP
25 OKT 2007

Deze uitspraak is gedaan door mr. drs. I.D. Jacobs en in het openbaar uitgesproken op 25 oktober 2007 in tegenwoordigheid van mr. S.B.M. Vreeswijk als griffier.

de griffier

Voor fotocopie conform
De Griffier van de
Rechtbank te 's-Gravenhage
Nevenzittingsplaats Arnhem

de rechter

Rechtsmiddel:
Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de verzending van een afschrift hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing. Een afschrift van de uitspraak dient overgelegd te worden. Meer informatie treft u aan op de website van de Raad van State (www.raadvanstate.nl).

Ross
Spapens
Woudwijk
Advocaten

W.G. Plein 310
1054 SG Amsterdam

T +31(0)20 412 17 32
F +31(0)20 412 17 95
www.rswadvocaten.nl

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
T.a.v.: hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag
Fax: 070- 365 13 80

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN
20 NOV 2007
ZAAKNR. V1 8112
AAN:
BEHANDELD: DD: PAR:

Amsterdam, 20 november 2007

Betreft : / hoger beroep
Ons kenmerk : 00602418/RO/ro
Kenmerk IND : IND nr. 0111.12.2072 / V nr.

5073-A

Edelachtbare heer, vrouwe,

Appellant:
Geboortedatum:
Nationaliteit: Sierra Leoonse
Verblijfadres:

Geeft eerbiedig te kennen,

Appellant kiest te dezer zake woonplaats te Amsterdam, WG plein 310, 1054 SG, ten kantore van Ross, Spapens & Woudwijk advocaten.

Mr. K. Ross verklaart hierbij, met recht van vervanging, bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn tot het indienen van het onderhavige hoger beroepschrift.

Appellant stelt hoger beroep in tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Arnhem, sector bestuursrecht, Vreemdelingenkamer, Reg.nr 07/ 8815, d.d. 25 oktober 2007, verzonden op 25 oktober 2007. Een kopie van het afschrift van deze uitspraak treft u hierbij aan als productie 1.

Grief I
Appellant kan zich niet verenigen met overweging 11 van de rechtbank inhoudende dat " *verweerder heeft zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het aan eiser is toe te rekenen dat hij niet beschikt over documenten ter staving van zijn identiteit, nationaliteit, reisroute en asielrelaas. Verweerder heeft voorts in redelijkheid kunnen stellen dat van eiser verwacht kan worden dat hij een identiteits- of nationaliteitsdocument had overlegd. Verweerder heeft in dat verband ter zitting gewezen op de informatie in het algemeen ambstbericht over Sierra Leone, waaruit blijkt dat dat in de periode dat eiser*

daar nog verbleef, in twee plaatsen was begonnen met de uitgifte van deze documenten. Verweerder heeft voorts ten aanzien van de uitspraak van deze rechtbank van 29 april 2003 (AWB 03/ 20024), waarin was geoordeeld dat de betrokkene geen gelegenheid had gehad om een identiteitskaart aan te vragen, gemotiveerd aangegeven dat eisers achtergronden niet overeenkomen met die van betrokkene. Verweerder heeft daarom in deze uitspraak geen aanleiding hoeven zien om zijn standpunt ten aanzien van eiser te wijzigen. Eiser heeft in de voornemenprocedure kopieën overgelegd van zijn geboorte-akte, een foto van de plek waar zijn woning heeft gestaan, twee schooldocumenten en een registratiekaart van het vluchtelingenkamp in Guinee. Verweerder heeft over deze documenten terecht overwogen dat ten aanzien van deze documenten, die kopieën betreffen, geen nader onderzoek naar de authenticiteit kan worden verricht. De rechtbank acht het daarom niet onzorgvuldig dat verweerder de overgelegde documenten niet heeft onderzocht. De omstandigheid dat eiser tijdens het gehoor zou hebben aangeboden om zijn originele geboorte-akte te overleggen, maakt dit niet anders, nu het op de weg van eiser lag om reeds in de aanvraagprocedure het origineel aan te bieden".

Gronden waarop appellant zich met het voorgaande niet kan verenigen:
Appellant stelt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat verweerder artikel 31, tweede lid aanhef en onder f, Vw aan appellant heeft kunnen tegenwerpen. Met betrekking tot hetgeen de rechtbank in de bovengenoemde overweging overweegt ten aanzien van het niet kunnen overleggen van documenten en hetgeen verweerder ter zitting heeft verklaard merkt appellant op dat het juist appellant is geweest die een beroep op het ambtsbericht over Sierra Leone d.d. 28 september 2001 heeft gedaan. Appellant heeft in zijn zienswijze d.d. 9 oktober 2006 (productie 2) gesteld dat hij nimmer in de gelegenheid is geweest om na zijn langdurig verblijf bij de rebellen een identiteits- dan wel nationaliteitsdocument aan te vragen. Onder verwijzing naar het ambtsbericht d.d. 28 september 2001 heeft appellant in zijn zienswijze gesteld dat "*uit dit ambtsbericht (pagina 49) volgt dat "sinds augustus 2000 bestaat in Sierra Leone een nieuw systeem ter verkrijging van een identiteitskaart". In noot 99 van dit ambtsbericht valt te lezen dat: "in augustus 2000 is de eerste fase gestart van de afgifte van nieuwe identiteitskaarten aan overheidspersoneel. Deze fase is inmiddels afgerond. De tweede fase, die nog niet is afgerond, betreft de afgifte aan de bevolking en is van start gegaan op 10 januari 2001. Uit noot 101 volgt dat "met name buiten Freetown ontbreekt het aanvragers vaak aan documenten als gevolg van een hoge mate van analfabetisme en non-registratie, terwijl na 10 jaar burgeroorloog de vroeger bestaande, weliswaar onvolldige, bevolkingsadministratie vrijwijl geheel vernietigd is".*

Appellant heeft aangevoerd dat hij niet afkomstig is uit Freetown en direct na zijn ontsnapping aan de rebellen het land heeft verlaten zonder dat hij in de gelegenheid is geweest een document aan te vragen. Verweerder heeft nimmer aan eiser tegengeworpen dat uit het ambtsbericht volgt dat er op een tweetal plaatsen reeds begonnen was met de uitgifte van documenten. Verweerder heeft ter zitting slechts gereageerd op hetgeen appellant heeft aangevoerd in de zienswijze alsmede in beroep. Nu de rechtbank stelt dat verweerder wordt gevolgd in de verwijzing naar het ambtsbericht stelt appellant dat de rechtbank hiermee buiten het geschil is getreden nu het haar eigen motivering in de plaats stelt van de motivering welke verweerder heeft gebruikt. De uitspraak is hierdoor gedaan in strijd is met artikel 8:69, lid 1 Awb waarin is bepaald dat de rechtbank uitspraak doet op de grondslag van het beroepschrift, de overgelegde stukken en het verhandelde tijdens vooronderzoek en onderzoek ter zitting.

Tevens voert appellant aan dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat appellant in de voornemenprocedure slechts kopieën heeft overgelegd. Appellant heeft tijdens het gehoor ter onderbouwing op zijn zienswijze de kopieën van zijn documenten overgelegd. Appellant heeft aan verweerder medegedeeld dat hij in het bezit is van de originele exemplaren van deze documenten. Mocht verweerder nader onderzoek naar deze documenten noodzakelijk hebben geacht dan lag het op de weg van verweerder om de originele exemplaren bij appellant op te vragen. Dat de rechtbank heeft geoordeeld dat het op de weg van appellant lag is dan ook niet juist, aldus appellant. Appellant verwijst hierbij naar een schrijven van verweerder in een andere zaak (productie 3) waaruit volgt dat verweerder indien zij het noodzakelijk acht documenten opvraagt bij appellant teneinde deze te laten onderzoeken.

Uit het voorgaande volgt dat de rechtbank in haar overweging voorbij gaat aan het door verweerder gevoerde beleid ten aanzien van originele documenten en onderzoek hiernaar.

Nu de rechtbank op een onjuiste wijze heeft geoordeeld over de documenten stelt appellant dat er sprake is van een uitspraak welke in strijd met artikel 8:69, lid 1 Awb is genomen.

Grief II
Appellant kan zich niet verenigen met overweging 13 van de rechtbank dat "*gelet op het in de vorige rechtsoverweging aangeduide toetsingskader heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het asielrelaas van eiser geen positieve overtuigingskracht heeft. Verweerder heeft daartoe onder meer van belang kunnen achten dat de door eiser bij zijn aanvraag opgegeven leeftijd in het geheel niet strookt met de uitkomst van het leeftijdsonderzoek, dat eiser niet aannemelijk heeft verklaard over zijn verblijf in zijn woonplaats na de aanvallen van de rebellen, dat eiser de gelegenheid had om te ontsnappen gelet op zijn positie als 'arts', dat eiser niet heeft kunnen verklaren over de organisatie die de leiding had van het vluchtelingenkamp en waarom de blanke man in het vluchtelingenkamp hem heeft geholpen. Anders dan eiser stelt heeft verweerder in de overgelegde kopie van eisers geboorteakte, geen reden tot twijfel aan de juistheid van het leeftijdsonderzoek hoeven zien*".

Gronden waarop appellant zich met voorgaande niet kan verenigen:
De rechtbank gaat hierbij in de eerste plaats voorbij aan hetgeen appellant heeft aangevoerd in het kader van het ten onrechte tegenwerpen van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw. Tevens gaat de rechtbank hierbij voorbij aan hetgeen appellant heeft aangevoerd in zijn eerder genoemde zienswijze d.d. 9 oktober 2006. Tevens gaat de rechtbank hierbij voorbij aan de aanvullende gronden beroep d.d. 9 september 2007. Appellant heeft hierbij aangevoerd dat er wel degelijk waarde toegekend dient te worden aan de door appellant overgelegde geboorteakte en dat appellant wel degelijk aannemelijk heeft verklaard over zijn verblijf in zijn woonplaats naar de aanvallen van de rebellen, dat eiser de gelegenheid had om te ontsnappen gelet op zijn positie als 'arts', dat eiser wel heeft kunnen verklaren over de organisatie die de leiding had van het vluchtelingenkamp en waarom de blanke man in het vluchtelingenkamp hem heeft geholpen. Ten onrechte heeft de rechtbank hierop geen acht geslagen bij haar beoordeling.

Nu de rechtbank in haar uitspraak geen blijk geeft van de weging van de door appellant aangevoerde argumenten stelt appellant dat de rechtbank een uitspraak heeft genomen welke in strijd met artikel 8:69, lid 1 Awb is.

Grief III
Appellant kan zich niet verenigen met overweging 14 van de rechtbank dat "*gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder het asielrelaas van eiser in redelijkheid niet aannemelijk heeft kunnen achten. Verweerder heeft dan ook ten tijde van de verlening van de verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 terecht geen grond aanwezig geacht om eiser een verblijfsvergunning op grond van van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b en c, van de Vreemdelingenwet te verlenen*".

Gronden waarop appellant zich met voorgaande niet kan verenigen:
De rechtbank heeft in zijn geheel nagelaten te oordelen of verweerder in redelijkheid aan appellant een verblijfsvergunning reguller voor bepaalde tijd op grond van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vreemdelingenwet, is onthouden.

Het al dan niet verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd was ook onderwerp van geschil. Dit volgt uit het voornemen d.d. 7 juni 2006, de beschikking d.d. 26 januari 2007 alsmede uit het door de rechtbank geschetste procesverloop op pagina 1 van de uitspraak. Echter in het dictum van de uitspraak ontbreekt de beoordeling van de rechtbank over de vraag of aan appellant terecht een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd is onthouden.

Nu de rechtbank heeft nagelaten uitspraak te doen over een essentieel onderdeel van het geschil (de al dan niet verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd) heeft de rechtbank een uitspraak gedaan welke in strijd is met artikel 8:69, lid 1 Awb waarin is bepaald dat de rechtbank uitspraak doet op de grondslag van het beroepschrift, de overgelegde stukken en het verhandelde tijdens vooronderzoek en onderzoek ter zitting.

Petitum
Op grond van vorenstaande verzoekt appellant u het hoger beroep gegrond te verklaren, de bestreden uitspraak te vernietigen en de Minister te veroordelen in de proceskosten.

Een kopie van dit schrijven zond ik heden aan verweerder.

Hoogachtend,

mr. [illegible]

Producties: 3